SOLDATUL

Nr. 208 | APARE MARTEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 1-14 BUCUREȘTI

INCHINARE REGELUI

Conștiința românească închină azi prinos de slavă nouă Regelui Tuturor Românilor, glorios Cap de Oaste biruitoare și fericit Stăpân de Țară restabilită în idealurile ei naționale de totdeauna și în rosturile ei europene firești. Regele Mihai I a fost sortit să poarte cumpăna destinelor neamului românesc la soroc de grele încercări și la o vârstă când nu mai era copil, dar nici nu pășise încă hotarul bărbăției. In acele zile tragice, dela începutul lunei Septembrie din 1940, El a găsit în sine-și destulă putere să primească sarcina Domniei cu tinerească hotărîre și cu voință de bărbat, fiindcă inima Lui a înțeles deplin suprema chemare a clipei și a simțit pulsația fermă a națiel, care își lega de numele Lui prin de rezonanțele postulatului ideii naționale năzuințe noui de irezistibilă voință de luptă și afirmare românească integrală.

In această identificare a Regelui cu Țara și a Țării cu Regele nădejdilor ei a fost izvorul tuturor marilor înfăptuiri, cari împodobesc cei doi ani de Domnie ai Regelui Mihai I. România nouă s'a născut în formele glorioase de azi, fără chinuri și fără turburări, fiindcă la temeliile ei s'a așezat o lespede în plus, care să întărească sentimentul nostru monarhic de totdeauna. Sentimentul acesta e consemnat într'un document istoric semnificativ. In ajunul urcării pe Tron a M. S. Regelui Mihai I, Generalul Ion Antonescu, care a avut marea, greaua și nobila misiune de a reprezenta voința izolicare a Țării pentru ca apoi să îi dea satisfacția atâtor biruințe și temeiuri de nouă ordine în Stat, mergând într'o audiență la viitorul Suveran, îi spunea: „Am zi să mă prezint Măriei Voastre încă de ieri; evenimentele din aceste 48 de ore s'au desfășurat însă cu atâta repeziciune încât nu am avut nici o clipă liberă. Situația este foarte gravă. Măria Voastră să nu fie însă îngrijată; vă dau asigurarea că Generalul Antonescu își va sacrifica chiar viața pentru îmbunătățirea acestei situații".

Se rostea în aceste cuvinte grave însuși gândul țării. Prin voința Mareșalului și prin voința întregii suflări românești, legământul de atunci n'a rămas vorbă goală. E altă situația în Țara Regelui Mihai. Armata noastră vitează a alungat departe pe hoțul bolșevic de pe pământul sfânt al moșilor și strămoșilor noștri și calcă biruitoare în Caucaz și la malurile Volgei drumuri pe unde n'au umblat alte oștiri ale vreunui Rege european. In Țară e ordine și muncă sârguitoare.

Aceasta e închinarea pe care o aduce Regelui său poporul român la această a treia zi de sărbătorire a Lui în Scaunul Domniei. Și pentru gloria Lui și a Țării, râvna neamului românesc mai are încă multă rezervă de energie luptătoare și creatoare, căci rosturile sale și le-a împlinit numai și nu va osteni până ce ele nu vor fi împlinite cum se cuvine.

O. I. Cucu

SUB DOMNIA REGELUI MIHAI I

Crez românesc rostit de d. prim-ministru, prof. Mihai Antonescu

In continuarea festivităților desrobirii, cu prilejul inaugurării expoziției „Bucovina Reîntregită" de la Cernăuți, d. prof. Mihai Antonescu, vice-președinte al Consiliului de Miniștri a rostit următoarea însuflețitoare cuvântare, exprimând Regelui și M. S. Reginei Mame crezul nou al românismului:

SIRE,

MAJESTATE,

Am mărturisit eri, în Basarabia, recunoștința țării pentru Mareșalul nostru, pentru ostașii țării și față de toți aceia cari au luptat și au murit pentru pământurile românești.

Azi, drept cuvânt de recunoștință rostesc datoria noastră de români de a închina toată grija noastră jertfitorilor războiului, invalizilor Armatei noastre, orfanilor și văduvelor.

Iar mâine, în România nouă a Regelui Mihai, în Statul Mareșalului Antonescu, să dăm luptătorilor de azi onoarea și dreptatea ce li se cuvine.

SIRE,

Vă găsiți azi în creștet de glie românească, despre care învățatul Domn moldovean, Dimitrie Cantemir scria că istoricii Romei antice o chemau altădată: Dacia mănoasă".

Trecutul nostru neclintit de jertfe, încercările noastre grele, deafungul veacurilor, lupta desrobitoare de eri, prezența Majestăților Voastre de azi, ne îndreptățesc, ca de aci, să putem afirma ca întotdeauna că din Carpații noștri în care ne-a împlântat Roma imperială, nimeni nu ne va scoate; și că nici o rasă cotropitoare nu va putea să schimbe din sângele și ființa românească romanitatea noastră, temelie măsurată dar mândră a Europei de eri și de mâine.

Pentrucă noi suntem Neam de luptători.

Aci, mai mult decât ori unde o putem afirma.

Fiindcă, pământul Bucovinei nu are o istorie de cuvinte, ci vorbește de viața noastră neclintită aci, prin fiecare clopot de biserică și prin fiecare piatră a Mânăstirilor zidite de Voevozii noștri.

Iar Ștefan Vodă este mai prezent decât oricând.

Dar dacă Roma imperială și Voevozii ne-au învățat că stăpânirea pământului se trece prin luptă și prin sabie, tot ei ne-au învățat că zidirea lui se împlinește prin credință și prin organizare.

Urmând această lege strămoșească și pildă de jertfă a Armatei noastre, administrația desrobitoare a Mareșalului Antonescu și strădania guvernului țării au izbutit să înmănuncheze în popas de un an toate credințele românești, să unească toate strădaniile și să ridice viață nouă din cenușa în care ne prăvăliseră dușmanii cruzi, ai familiei și ai proprietății.

In frunte cu generalul Calotescu, guvernatorul Bucovinei, administrația acestei provincii și toți bucovinenii au știut să-și împlinească datoria lor de a organiza și de a renaște vechile noastre instituții.

Toată recunoștința guvernului însoțește această faptă cu credința în viitorul acestei administrații, în fapta tuturor acelora

(Continuare în pag. 3-a)

ORGANIZAREA CASEI OȘTIRII

Monitorul Oficial din 4 Noembrie publică decretul-lege pentru organizarea Casei Oștirii. Importanța pe care a câștigat-o în scurt timp această instituțiune, l'a făcut pe legiuitor să aducă noui norme pentru organizarea și mai desăvârșită a ei.

Creată pentru ajutorul ofițerilor, subofițerilor și maeștrilor militari, Casa Oștirii este menită să îmbunătățească starea materială a membrilor ei, prin mijloace care să nu însemne o singură clipă o greutate pentru aceștia.

Toți membrii Casei, fixează decretul lege prin articolul 15, sunt obligați să depună prin rețineri lunare, o cotă de 3 la sută, calculată la valoarea netă a soldei sau salariului lunar, sau de 1 la sută a pensiunii lunare. La aceste depuneri se va acorda o dobândă de 3%. Depunerile obligatorii se restitue membrilor la schimbarea de poziție de activitate, iar membrilor pensionari la retragerea lor din calitatea de membri ai Casei sau urmașilor lor în caz de deces.

Pe lângă această economie forțată, Casa are o serie de alte mijloace imediate, cu ajutorul cărora membrii ajunși la impas sunt ajutați. Astfel Casa acordă membrilor săi împrumuturi. Bine înțeles, avându-se în vedere rosturile bine precizate ale Casei, aceste împrumuturi se acordă numai pentru nevoi reale. Deci se vor acorda pentru confecțiuni și obiecte de primă necesitate, boală bine constatată a membrilor, părinților, soției sau copiilor minori, decesul părinților, soției sau copiilor etc.

Pe lângă toate aceste operațiuni, având caracter oarecum comercial, Casa Oștirii și-a rezervat un rol important de asistență. Va înființa deci în limita fondurilor disponibile: ateliere de confecții de haine militare și civile, de articole de îmbrăcăminte, obiecte casnice, magazine de aprovizionare și desfacere; case de odihnă și institute de educație fizică; sanatorii, spitale și cămine; institute de educație pentru fiicele și fiii membrilor Casei.

Importanța acestui din urmă capitol este într'adevăr foarte mare. Casa se va îngriji cu toată atenția de sănătatea și educația sufletească a membrilor săi.

Nu putem să accentuăm îndeajuns grija de totdeauna a Conducătorului Statului și a guvernului țării pentru tot ceeace este în legătură cu armata. Fiecare măsură nouă este un pas înainte pentru ajutorarea membrilor armatei, pe umerii cărora se razimă paza hotarelor. Fiecare măsură luată în trecut este cântărită și îndreptată, pentru ca starea materială a apărătorilor Patriei să nu mai constitue o grijă pentru ei.

Armata poate fi deci sigură, că nici o jertfă a ei nu rămâne neînțeleasă și nerăsplătită. Întreaga Patrie stă alături de ei și caută să-și arate prin toate mijloacele recunoștința.

Serg. t. r. Ion Munteanu

O NUVELĂ GERMANĂ

DOAMNA DOCTOR

de FRANZ ADAM BAYERLEIN

Târgul nostru este un târg mare. Are 1016 locuinţe şi dacă înmulţeşti 1016 cu 4,25 suflete câte intră într'o casă, târgul nostru este un orăşel de 5000 locuitori. Desigur că, pe lângă brutar, măcelar şi alte soiuri de negustori, avem nevoie şi de un medic, mai ales, că târgul nostru este plin de copii. „Doftorul nostru" un om tânăr, şi harnic, nu se putea plânge de lipsa clientelei. Nevasta lui, tot o doctoriţă, ţinea contabilitatea, conducea secţia Röentgen şi făcea diatermiile, plus alte obligaţii. Acum, doctorul se află pe front şi locul lui îl ţine soţia. Dacă doctorul avea multe de făcut în timp de pace, nevasta lui nu-şi vede capul de treburi. Câteodată cărucioarele cu copii fac coadă în faţa locuinţei ei.

Doamna doctor este, în primul rând, o excelentă doctoriţă. Mai este apoi, mamă a trei fetiţe, conducătoarea casei şi gospodină. Are mult de lucru mai ales în vremea de astăzi. Slavă Domnului, că este ajutată de maică-sa, o femeie blajină şi neobosită, o adevărată binecuvântare pentru casă, şi de o servitoare tânără care vorbeşte într'una. Aşa, că se poate privi liniştit viitorul. Câteodată merge greu, dar până la sfârşit se pun toate lucrurile la punct.

In iarna aspră de anul trecut, doamna Doctor a fost greu încercată de destin. Mai întâiu, mama ei s'a îmbolnăvit grav. Fata a bănuit dintr'odată gravitatea boalei, iar după radiografie n'a mai avut nici o îndoială. Işi începe dis de dimineaţă consultaţiile şi seara, când a terminat cu ultimul client, se duce la clinică să mângâie şi să îngrijească de mama bolnavă. Moartea implacabilă şi-a cerut, însă, jertfa. Doamna Doctor n'a avut timp prea mult să-şi plângă mama. La puţin timp după înmormântare, fetiţa cea mare s'a aşezat la masă palidă şi cu fierbinţeală: scarlatină. Nu era nici o surpriză, fiindcă în târg mai fuseseră câteva cazuri. A transportat copila la spital. Acolo zace mult timp, fiindcă nu s'a însănătoşit la termen. Doamna Doctor se împarte în două: ziua cu meseria, iar seara la căpătâiul fetiţei. S'a mai întâmplat ceva: servitoarea casei şi-a fript mâna cu apă fierbinte. Face ce face numai cu o singură mână. Dar este un fleac faţă de ce s'a întâmplat mai înainte. Ceace este grav, însă, este faptul că de 5—6 săptămâni n'a mai primit niciun rând dela soţ. Se află într'o regiune a frontului unde sunt lupte despre care toată lumea vorbeşte. Ar fi suficient un singur strop pentru a umple paharul.

Vestea cea tristă a adus'o la ei, nică în ora de consultaţii, o femeie cu un abces neglijat la palma stângă. Cumnatul ei care se află în acelaş regiment cu domnul doctor, a fost rănit, a venit acasă şi a adus ştirea că toată Divizia a fost aproape decimată. Ştirea a produs catastrofa. Nu mai are nici o putere. Şi-a trimis clientela acasă şi pleacă. Dar n'are tăria să-şi vadă fetiţele acasă. Se duce la o vecină cu care s'a înţeles întotdeauna. Simte nevoia să aibă pe cineva apropiat la pieptul căruia să plângă. Iar vecina cu părul alb, a luat-o în braţe şi a aşezat-o pe divan. Apoi, doamna Doctor a spus,

printre suspine şi lacrimi celor doi vecini ai săi:

— „Divizia lui a fost nimicită".

— „Cine ţi-a spus asta?" Era apă la moara bătrânului vecin. A început să tune şi să fulgere împotriva svonurilor tendenţioase şi a prostiilor care se spun în timp de războiu. Doamna Doctor s'a supărat şi s'a certat cu el. Dar, de fapt, s'a agăţat de nădejdea că poate că bătrânul are dreptate în privinţa svonurilor. Plânge tot mai tare şi apoi, încetişor. Suspină mereu, „Stai aici, nu te mai gândi la nimic!

Telefonul sună: „pentru dumneavoastră, doamnă Doctor".

— „Te rog, vorbeşte dumneata!"

— „...Este o moaşă aflată la naştere. Nu ştie ce să mai facă şi are nevoie de un doctor. A telefonat în toate părţile şi n'a găsit pe nimeni să-i vină în ajutor".

Doamna Doctor şi-a ascuns faţa cu mâinile. Plânge: „Nu pot. Nu mai am putere; oricâtă bunăvoinţă aşi avea".

Dintr'o dată sare în picioare şi-şi duce mâinile la frunte:

— „Ce-o vrea Dumnezeu! Mă duc să-mi iau trusa".

Aleargă la uşă, şi a dispărut. Bătrânul se duce să-i dea geanta uitată şi o găseşte în automobil. O găseşte vorbind singură:

„Iar avem o naştere grea. Poate o operaţie cezariană. Numai cu am nevoe de ele". Maşina s'a pus în mişcare.

A fost o naştere cu operaţie cezariană: o fetiţă de aproape 4 kilograme. Apoi a sosit ceasul când doamna Doctor stă la masă cu cele trei fetiţe ale ei. Această familie are ochi minunaţi albaştri, dar cei mai albaştri şi mai strălucitori sunt ai doamnei Doctor.

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

Sticlă solubilă din cremene

La Copenhaga au fost făcute experienţe pentru fabricarea sticlei solubile, din cremene. Experienţele au dat rezultate atât de strălucite, încât se va începe în curând fabricaţia în mare. Procedeul, foarte interesant este următorul: Cremenea este amestecată cu natron şi leşie de potasiu, şi dizolvată. Masa aceasta se încălzeşte, se adaugă apă şi se filtrează. Sticla solubilă este folosită cu mai [...] loc de conservare pentru ouă, în industria culorilor şi în industria de hârtie şi ciment. La turnarea blocurilor de ciment s'a obţinut prin adaos de sticlă solubilă o uscare mai rapidă. Şi în spălătorii sticla solubilă este întrebuinţată pentru economisirea săpunului. Sticla solubilă este fabricată în mod obişnuit din cuarţ şi sodă, fiind nevoe de o mare cantitate de combustibil, în timp ce procedeul de fabricare descoperit acum necesită cantităţi mult mai reduse de combustibil.

Descoperirea unei noui comete

Profesorul Chilian dela o Universitate sudamericană a anunţat descoperirea unei noui comete de zece ori mai mare decât cometa Halley. Cometa va fi vizibilă în primele luni ale anului viitor.

Bănci economice în Ucraina

In teritoriul Comisariatului Reichului Ucraina există actualmente 17 bănci economice cu peste 200 de filiale. Băncile economice din Comisariatul Ucrainei au fost ridicate în toate localităţile importante din punct de vedere economic. Filiale au fost deschise pretutindeni unde condiţiunile traficului şi comunicaţiei, precum şi ale serviciului de informaţii în interiorul unei mari regiuni comerciale a unei bănci economice necesitau crearea unei filiale. Institutul de frunte al băncilor economice este Banca economică centrală a Ucrainei, cu sediul la Rowno.

Metalul-diamant

De mult tehnica caută un material care să poată înlocui diamantul în industrie. Aproape jumătate din cantitatea totală de diamante brute produse în anul 1939, care se ridica la 12 milioane carate, a fost întrebuinţată de industrie; este deci uşor explicabil să se facă străduinţe pentru înlocuirea acestui metal scump. Toate svonurile despre reuşita obţinerii diamantelor pe cale sintetică erau false. Numai francezul Henri Moissan a reuşit să producă mici diamante dizolvând zahăr ars în metal topit şi răcind apoi acest amestec în mercur, unde se întărea; diamantele puteau fi însă observate numai sub microscop. Niciuna din metodele de mai târziu nu aduse un rezultat practic. Tehnica, în progresul ei, însă avea nevoie de metale cu mare duritate şi mic coeficient de uzură. S'au găsit cu timpul metale tari, care pot înlocui oarecum diamantul: Corundul, Widia, Titanit, Dechlerit, etc. Pentru a da acestora însă forma necesară, era iarăşi nevoie de diamant. Pentru prelucrare se foloseau aşchii de diamant, dar acest procedeu avea multe inconveniente. După o serie întreagă de încercări nereuşite în sfârşit un fizician berlinez, dr. Wilhelm Müller, a găsit un aliaj în care metalul şi aşchiile de diamant se strâng atât de strâns încât se consumă în mod egal. Metalul şi diamantul se uzează împreună, iar preţiosul diamant e consumat în întregime. Acest metal-diamant se întrebuinţează la discurile pentru strung cu care se prelucrează metale tari. Cu el se taie cristale, cuarţ şi diferite alte pietre. Datorită acestei descoperiri multe state îşi pot micşora importul de diamante, economisind mari cheltuieli.

NOUI ARME DE LUPTĂ BOLŞEVICE

OTRAVA, STICLA PISATĂ ŞI CLOROFORMUL

In actualul războiu bolşevicii au născocit cu ajutorul spiritului iudaic tot felul de metode şi vicleşuguri pe care le-au folosit oridecâte ori au avut prilejul pe câmpul de luptă şi mai ales în teritoriul ocupat.

Sunt destul de cunoscute pornirile sălbatece ale hoardelor roşii, care au trecut cu ferocitate peste legile războiului.

In această avalanşe de bestialităţi, aripa grea a barbariei s'a abătut şi peste sufletul slab al femeei ruse, pe care l-a transformat complect. Prin metodice prelegeri de teroare, căpeteniile bolşevice au reuşit ca în locul acelor sentimente ce caracterizează sufletul femeesc să transplanteze ura, sadismul şi setea de sânge.

Am văzut în tunelurile dela Kerci şi Sevastopol femei ruse care au rezistat alături de bolşevici atacurilor cu grenada, femei a căror înfăţişare aspră şi uitătură duşmănoasă, inspira groază. Ele nu mai aveau nimic din farmecul femeesc, şi nici acele renunţări de atitudini în faţa morţii. Păreau nişte fiare, gata să se repeadă asupra noastră. Nu s'au putut îmblânzi decât atunci când s'au văzut fără arme, în mijlocul unei turme de prizonieri.

Bolşevicii au pregătit desfăşurarea unui războiu cu mulţi ani în urmă. In acest scop, paralel cu pregătirea instrucţiei de luptă a soldatului, a fost obligată femeia să învete într'o şcoală unele metode, care ar putea aduce pierderi cât mai mari în rândurile inamicului.

O asemenea şcoală funcţiona şi în Caucaz şi era condusă numai de „profesori" evrei, al căror spirit de destrămare şi exterminarea popoarelor s'a dovedit a fi destul de inventiv.

Şcoala avea trei secţii: de spionaj, incendiere şi otrăvire în massă. „Elevele", care urmau cursurile acestei şcoli erau recrutate din rândurile „fecioarelor" între 18-22 ani. Activitatea acestora trebuia să se desfăşoare numai pe teritoriul ocupat de inamic, ori care ar fi el.

Spioanele aveau însărcinarea să „culeagă" informaţii asupra inamicului şi să le transmită cu cea mai mare repeziciune unităţilor din care fac parte. Ele folosesc orice mijloace pentru a-şi ajunge scopul. O spioană fără activitate este condamnată la moarte în lipsă.

Dar nu despre tainele şi surprizele spionajului ne vom ocupa aci, ci despre acele metode de a extermina în massă ostaşii armatelor care luptă cu bolşevicii.

Incendiatoarele: Sunt acele „fecioare" care au misiunea de a aprinde colhozurile, şirele de grâu, clăile de fân, podurile, clădirile publice şi tot ce ar putea să aducă neajunsuri în teritoriul ocupat.

Otrăvitoarele: Acestea sunt cele mai periculoase. Ele trebue să fie dotate cu mult calm şi destoinicie. Purtând cu ele cantităţi mai mari sau mai mici de arsenic după cum socotesc, misiunea lor e de a otrăvi cât mai mulţi ofiţeri, soldaţi şi cai.

Câteva din asemenea „eleve" au fost găsite în peninsula Kerci şi arestate înainte de a-şi pune planul în aplicare.

Otrăvitoarele, aruncă „licoarea" morţii în puţuri cu apă, în plămădeala pâinii dela brutării şi în cazanele cu mâncare ale ostaşilor. Ele mai aruncă otrava şi în conovetile cailor, în magaziile cu ovăz, în vin şi oriunde cred ele că ar putea-o plasa cât mai bine.

Atunci când n'au otravă „elevele" din şcoala „morţii pe furiş" aruncă în mâncare şi apă, sticlă pisată. Nu pregetă să-şi ducă la îndeplinire diabolica misiune, fiindcă ştiu că trecând multă vreme şi nedând dovadă de iscusinţă, sunt condamnate la moarte.

Dacă nici cu această metodă nu reuşesc, atunci se folosesc de cloroform.

Se apropie de câte un ofiţer răzleţ îl cloroformizează şi după ce-i iau actele ce le are asupra sa, îl extermină.

Asemenea „luptătoare" se găsesc în imediata apropiere a frontului şi se strecoară cu uşurinţă prin rândurile armatelor de ocupaţie, imediat după ce bătălia a luat sfârşit.

Alteori rămân pe teritoriul ocupat şi fac pe gazdele.

De obiceiu au o înfăţişare plăcută şi cunosc în afară de limba rusă, una sau două limbi străine.

Cu activitate sau fără, ele sunt sortite morţii, dar până atunci rămân o permanentă ameninţare atunci când nu se iau măsuri preventive de apărare.

Lt. rez. Gh. Gheorghiţescu
Reporter de războiu S.M.E.

ADRESAREA SCRISORILOR TRIMISE IN ARDEALUL DE NORD OCUPAT

Din informaţiile primite dela cei în drept, rezultă că serviciul poştal maghiar clasează la rebut corespondenţa care nu este adresată după denumirea ungară actuală a localităţilor. Atragem deci atenţia tuturor acelor cari au familii în Nordul Ardealului ocupat, ca atunci când îşi adresează scrisorile să întrebuinţeze în adresă denumirea actuală maghiară a localităţilor, deoarece altfel scrisorile lor nu vor ajunge la destinaţie şi deci scopul de a corespunda cu cei rămaşi acolo nu va putea fi atins.

ŞTIINŢA EVOLUIAZĂ

La metodele de până astăzi pentru cercetarea materialului pe cale chimico-analitică, metalografică, fizică şi tehnologică se adaugă în ultimul timp acela a razelor Roentgen. Razele Roentgen îngăduie constatarea de greşeli de material în interiorul fabricatului, considerarea stării materialului şi măsurătoarea tensiunilor interne ale produselor.

Marele avantaj al sistemului Roentgen constă în simplitatea metodei.

A doua în aceea că fiecare bucată de fabricaţie poate fi cercetată, fără ca să fie nevoie să distrugi obiectul. Aparate speciale de radiografie îngăduie executarea de radiografii la mai toate construcţiile din metal, putându-se urmări felul cum rezistă materialul şi după ce a fost montat. O deosebită importanţă are această metodă la fabricarea avioanelor şi automobilelor şi desigur şi la sudaj. Radiografia metalelor va îngădui pe viitor perfecţionarea calităţii şi evitarea de defecte în material mărindu-se astfel siguranţa în construcţiile de tot felul.

CREDINŢA, ISVOR DE VIAŢĂ NOUĂ

Opera de reconstrucţie materială şi de refacere morală a ţinuturilor desrobite de sub jugul bolşevic, a început odată cu intrarea lor în grija de administrare şi de reorganizare a autorităţilor civile şi militare româneşti. Timp de mai bine de douăzeci de ani regimul comunist a ţinut populaţia acestor regiuni în cea mai neagră noapte a necredinţei şi a negării, pe care s'a sprijinit colosul [illegible] politice şi sociale. Alungarea hoardelor de bolşevici a deschis orizontul unei vieţi noi. In primul rând s'a purces la reconstituirea populaţiei, în care instinctul religios nu a putut fi ucis, cu toată teroarea întreprinsă de bolşevici contra credinţei. Prin sate au trecut ca prin mijlocul [illegible] lipsite de speranţă, pe care oamenii de aici [illegible] le înconjurau în [illegible] bine ascunse. Au redeschis bisericile pe care bolşevicii sau le închiseseră sau le transformaseră în magazii sau în localuri de petrecere. Toată această acţiune a adus în suflete un aer primenitor, de însănătoşire morală, toţi dându-şi seama de rătăcire şi întorcându-se cu dragoste de credinţă şi de muncă spre acei care le-au redat libertatea.

Nu mi-am putut da bine seama de acest lucru decât în ziua când eu însumi am putut verifica realitatea prin prezenţa în mijlocul populaţiei rurale, la Vîsirca, dincolo de Odesa, cu ocazia sfinţirii bisericii locale, reclădită şi împodobită prin strădania unui regiment de infanterie fortificaţii care are la activul său restaurarea a şase biserici în ţinuturile desrobite, de dincolo de Nistru.

Sfinţirea bisericii din Vîsirca a depăşit caracterul obişnuit al unei asemenea ceremonii, transformându-se într'o manifestare de afirmare a muncii, a puterii de organizare şi a spiritului românesc creştin şi naţional, nu numai prin faptul participării celor mai înalte autorităţi civile şi militare ale provinciei, dar mai ales prin opera realizată. E o lucrare impresionantă care a cerut mai ales suflet ca să poată fi dusă la bun sfârşit. Sufletul acesta l-a găsit în comandantul regimentului, în ofiţeri şi în soldaţi. S'a clădit şi s'a făcut la Vîsirca, în numai patru luni de zile ceeace în altă parte se clădeşte şi se face în ani de zile. A fost reclădită o biserică, a fost pictată, a fost împodobită cu odoare. Priveşti cu uimire mai ales pictura de o reală valoare artistică şi care împodobeşte peste tot zidurile bisericii cu adevărat monumentale. Ea a fost executată de serg. t. r. Pasca în numai trei luni de zile, lucrând zi şi noapte; acum, la terminare, el singur afirmând că desigur a fost putere minunată care i-a condus mâna şi i-a dat puteri ca s'o ducă la capăt... Alături de numele acestuia trebuie pomenit numele constructorului fruntaşul Codreanu, care a schiţat planurile arhitecturii şi a condus şi de şi lucrarea.

A fost popor mult de ruşi, bătrâni, femei şi copii, nu numai din localitate, ci veniţi şi din satele vecine... Am văzut femei, care, desigur, cutremurate de emoţie, plângeau. Toţi ascultau cu evlavie sfânta slujbă şi-şi făceau semnul crucii... Am citit în ochi bucuria mulţumirii sufleteşti, a încrederii, pe care ţi-o dă credinţa.

Şi în această lumină a bucuriei am citit recunoştinţa pentru lupta românească a desrobitorilor, luptă din care va isvorî pentru ei viaţa nouă...

Serg. t. r. Mihail Şerban

SUB DOMNIA REGELUI MIHAI I

(Urmare din pagina 1-a)

cari slujesc pe Rege şi Conducător.

Dar avem încă drum greu de străbătut.

Trăim în răscruce de veacuri, când se înfruntă în sânge rasele lumii.

Pentru a eşi biruitori şi puternici din această încleştare grea, poporul român al Bucovinei desrobite trebue să aducă tot crezul lui, toată munca de împlinire românească.

BUCOVINENI DRAGI,

Aţi suferit.

V'a fost pământul mormânt, credinţa cenuşe şi vetrele le-aţi regăsit pustiite.

Din regăsirea pe care Dumnezeu ne-a învrednicit să o dăm Bucovinei, trebue să luăm răspunderea aspră a viitorului şi grija statornică pentru aşezarea lui sănătoasă.

Să nu tragem peste trecut zăbranic de uitare, ci aspră povaţă, ca să nu repetăm greşelile şi unirea noastră a tuturor să stea temelie unităţii graniţelor româneşti.

Aci, în Bucovina, stau tezaur bogăţii de veacuri ale Neamului nostru.

Trebue să le ştim stăpâni.

Trebue ca prin munca ţăranului şi a industriei noastre să le putem ridica.

Aci, în Bucovina stau strajă a credinţei noastre creştine mănăstiri voevodale, care ne poruncesc să dăm Bisericii din aceste locuri rostul ei misionar în Neamul românesc.

Ca şi în Argeşul întemeierei Munteniei, în jurul Mănăstirilor bucovinene trebue să întemeiem o viaţă religioasă de misionarism naţional, pentru că şi acolo şi aci sunt munţi de Descălecare şi de biruinţă românească, temelie de credinţă creştină pentru Neam şi tradiţii domneşti şi regeşti ale bisericilor de Scaun.

Aci, în Bucovina se împreună drumurile care unesc, prin Lemberg, Baltica cu Marea Neagră şi Mediterana.

In Europa de mâine, rostul acestor drumuri, trecând peste pământul nostru, trebue să fie isvor de bogăţie pentru Moldova noastră.

Această împlinire sănătoasă şi realistă de viaţă, această muncă truditoare este mai ales rostul tău, tineret drag, pentrucă tu, cu lupta ta, trebue să zideşti România de mâine a Regelui Mihai şi munca ta să o întorci recunoştinţă în Statul Mareşalului Antonescu.

Din iubirea gliei strămoşeşti a Voevozilor să-ţi faci crez şi puteri de luptă, aşa cum au crezut şi luptat Voevozii Moldovei;

Iar din cugetul naţionalist, mândru de Neamul lui şi de independenţa noastră, al lui Eminescu, care a trăit pe acest pământ, să-ţi faci treptele de viaţă.

Să-ţi fie pământul Ţării casă şi istoria Neamului, icoană.

Fiindcă, veacurile pentru tine s'au sbuciumat şi două generaţii, sub Regele Ferdinand şi sub Regele Mihai, s'au răstignit pe crucea unităţii româneşti, ca să-ţi lase ţie altar de credinţă veşnică.

SIRE,
MAJESTATE,

Aţi venit aci ca să mărturisiţi recunoştinţa Tronului pentru brava noastră Armată desrobitoare şi pentru strădania administraţiei.

Aţi venit ca să aduceţi mângâiere şi îmbărbătare.

V'a fost, Sire, copilăria chinuită ca pământul pe care păşiţi.

Şi pe buclele de aur ale copilului regesc au trecut de atâtea ori mâinile reci ale singurătăţii, aşa cum peste codrii Bucovinei noastre a trecut viforul cotropirei.

Iar viaţa Majestăţii Voastre v'a fost încercată de suferinţi, de nedreptate şi de umiliri, ca a acelora pe care îi mângâiaţi azi.

Şi nu aţi avut nici măcar dreptul de a vă ocroti copilul aşa cum Neamul Românesc nu a avut dreptul de a-şi ocroti trup din trupul lui, Bucovina noastră.

Imbărbătarea pe care o aduceţi, să vi se întoarcă în îmbărbătare şi mângâiere;

Fiindcă, în această ai de mândrie românească bucuriile Tronului sunt bucuriile Neamului şi bucuriile Neamului sunt bucuriile Tronului.

Cu credinţă nezdruncinată în dreptatea noastră şi în Armata desrobirei, să rostim Români, crezul nostru.

Trăiască Majestatea Sa Regele Mihai!

Trăiască Majestatea Sa Regina!

Trăiască Mareşalul Desrobirei!

OLTENII ATACĂ...

La Stalingrad, începutul năvalnic al trupelor germano-române, strânge într'un cleşte de foc armatele de ultimă nădejde ale lui Timoşenco.

Luptele, care au început la sfârşitul verii pentru cucerirea acestui punct cheie, s'au soldat până acum cu pierderi mari pentru inamic, care a aruncat în luptă zeci de divizii din care cele mai multe au fost blindate.

Toamna friguroasă din Stepa Calmucă, curenţii aspri ai Volgei au determinat pe bolşevici să declanşeze o puternică ofensivă, pentru ca să rupă centura de foc a armatelor aliate.

Au întocmit acelaş plan de atac ca şi astă iarnă în peninsula Kerci, voind să taie legătura armatelor din Crimeea. Este aceiaşi îndrăzneaţă încercare de anul trecut din stepa Nogai.

In ajunul pierderii poziţiilor strategice ruşii iau întotdeauna la ofensivă. Până acum nu le-a reuşit niciuna.

Comunicatul Marelui Cartier al Führerului anunţă că, la Sud de Stalingrad, bolşevicii au început o mare ofensivă. Dar după trei nopţi de lupte grele inamicul a fost dat peste cap. Bolşevicii au dat aci de ostaşii Oltenilor noştri cari le-au zăgăzuit ofensiva.

Riposta oltenilor este dintre cele mai înverşunate. Ostaşii noştri cari n'au cunoscut înfrângeri, cari au mers din victorie în victorie, bagă spaima în hoardele roşii, s'au arătat şi aci a fi demni urmaşi ai lui Tudor Vladimirescu. Rând pe rând sparg valurile adânci ale inamicului, contraatacând până la cele mai mici unităţi.

In faţa acestui zid de granit, bumăciţi de riposta zdravănă a ostaşilor noştri care au trecut la ofensivă, inamicul începe să se retragă lăsând pe teren mii de hoituri. In îmbrăţişarea morţii, oltenii s'au căţărat pe monştrii de oţel şi folosind benzina şi focul de cart, iau aprins rând pe rând.

In noaptea asta de făclie, ultima dintre cele trei nopţi de atac, tancurile aprinse luminează ca nişte torţe uriaşe. Sunt făclii de proslăvirea biruinţei româneşti asupra inamicului în această noapte a Sfântului Dumitru. Dârzenia oltenească nu cunoaşte margini în această luptă uriaşă.

Pe grupe, pe echipe, soldaţi şi ofiţeri se aruncă asupra hoardelor, făcând lumină în rândurile celor cari atacau pe un sector îngust cu forţe de zece ori mai mari.

Cu grenada şi cu baioneta, oltenii s'au luptat eroic. Tunurile au fost împinse cât mai aproape de linia lor şi artileriştii făcând front în toate părţile, trag direct oprind încercările disperate ale ruşilor de a pătrunde în baterii. Dar gurile de foc bolşevice părăie din toate părţile. Brandt-urile, tunurile, mitralierele ridică în văzduh pământ şi oameni.

Oltenii nu stau pe loc, trec la contraatac şi izbesc vijelios în pădurea deasă de ruşi. In învălmăşeala aceasta ostaşii noştri nici nu prind de veste când zorile zilei cu ceaţă deasă aruncă peste câmpul de luptă pâcle de lumină. Din loc, în loc mogâldeţe metalice fumegă, iar de jur împrejur stive de arme şi baricade de leşuri se prăvălesc în şanţuri antitanc. Comandantul armatei germane se deplasează la Comandamentul român şi strângând camaradereşte mâna ofiţerilor şi ostaşilor le-a adus felicitări şi a distribuit imediat decoraţii.

Corpul de armată citează încadrarea prin ordin de zi brava unitate de olteni.

Dârzenia pandurilor, adaugă încă o filă de istorie în cartea sfântă a neamului românesc.

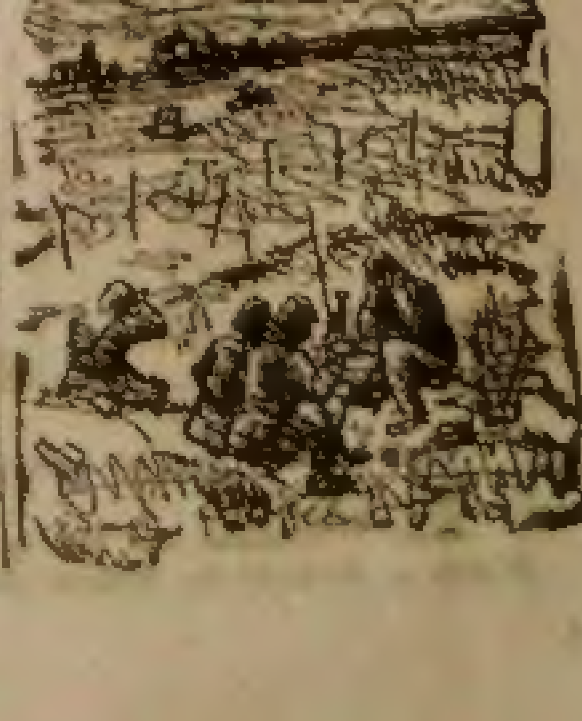

„JUR CREDINŢĂ REGELUI, ŢĂRII ŞI MAREŞALULUI CONDUCĂTOR"

Joi 5 Noembrie a avut loc pe stadionul A.N.E.F. înălţătoarea ceremonie a depunerii jurământului de credinţă de către viitorii ofiţeri ai ţării.

Sub un cer mângâietor de toamnă lungă şi generoasă, s'au aliniat ca o dârză speranţă a destinului românesc coloanele tinere de viitori ofiţeri care vor duce, ca şi înaintaşii lor, pe câmpurile de luptă, aceiaş inimă vitează de ostaş şi aceiaş bravură nedezminţită.

Deasupra amfiteatrelor flutură drapelele româneşti, germane şi italiene. Plutoanele compacte ale Şcolilor militare se aşează în imensa peluză cu iarba încă verde, având fiecare în frunte fanfara sa. Astfel sosesc rând pe rând Şcoala militară de infanterie, Şcoala de geniu, Şcoala de aviaţie, Şcoala de ofiţeri mecanici, Şcoala de ofiţeri de Jandarmi şi Şcoala de ofiţeri de administraţie.

In centrul peluzei se află un iconostas de culoare albastră, [illegible] cu simbolul speranţelor ce inimă şi încălzeşte piepturile celor ce peste puţin vor jura credinţă nestrămutată Regelui Ţării şi Mareşalului nostru Desrobitor. In cele patru colţuri stau de veghe 4 puşti mitraliere şi 8 branduri,

aşa cum au stat pe câmpurile de luptă înfruntând nemernicia bolşevică.

Incepe serviciul divin. Soborul de preoţi înalţă rugi spre atotputernicia Dumnezeului nostru din totdeauna. Iar la sfârşit se aude deodată o comandă sonoră: — Atenţie. Şcoli drepţi! Muzica intonează onorul la general, căci soseşte d. general Davidescu, secretarul general al Ministerului Apărării Naţionale.

In sfârşit vine clipa ce înfioară toate inimile. Din nou se aude o comandă şi odată cu sfânta cruce din mâna Preotului, se ridică spre cer intonaţiile maiestoase ale jurământului de credinţă isbucnite solemn din miile de piepturi ţărăneşti: In numele lui Dumnezeu Atotputernicul eu elevul... Jur Credinţă Naţiunii, Regelui şi Statului Român. Jur credinţă şi supunere Conducătorului Statului. Jur să păstrez ordinea şi secretul ce mi s'a încredinţat... Jur să execut fără şovăire ordinele... Jur să lupt până la moarte pentru drepturile Ţării Româneşti... Jur să fiu cinstit... Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

SĂ RÂDEM

Muribundul

— Domnule doctor, fiţi bun: mai am mult de trăit?
— Puţin domnule! O jumătate de oră!
— Mulţumesc... Dar care merge bine ceasul dv.?

Nuntă de aur

— Nicule, săptămâna viitoare te invit la nunta mea de aur!
— Nunta ta de aur?!!
— Da, căci mă însor cu fata unui milionar!

Copiii de azi

Nicuşor, şapte ani şi două luni, în admiraţie în faţa aparatului de radio, întreabă:
— Unchiule dragă, nu-i aşa că mai mare domnul acela care stă în aparatul ăsta şi cântă?
— O! Nicuşor, în aparat nu este nimeni... Domnul vorbeşte şi cântă din altă parte... Asta e taina aparatului de radio.
După câteva secunde, foarte mândru, Nicuşor zice:
— Ştii unchiule, că eu cunosc toată taina radio-ului! Eu ştiu unde stă domnul care vorbeşte.
— Stă în studioul dela postul de radio.
— Nu, unchiule, matale nu ştii, el nu stă în studio ci în garderobul din dormitorul matale.
— Cum aşa?
— Să vezi: alaltăieri, când am fost tată pe aci la matale, imediat ce-ai plecat d-ta în oraş, mătuşa Aglaia l-a scos din garderob!

Ocupaţia lor

— Mâine ce faci tu, Mimi?
— Mâine? A! Sunt tare ocupată!
— Dar ce? Te mături?
— Nu dragă! Mâine toată ziua trebuie să mă studiez în oglindă să văd cum ce mutră să-i fac lui Nicu, când o să-i cer 20.000 lei!...

La poliţie

— Aşa! că ai furat?
— Da dom'le comisar!
— De ce?
— Băiea mizeria la uşa mea!
— Şi ce? Nu trebuia să-i deschizi!

Motiv...

— Va să zică, acuzat, recunoşti hoţia, nu?
— Recunosc domnule judecător!
— Bun! Dar de ce le-ai făcut pe un nume fals?
— Simplu de tot, domnule judecător! Nu voiam să-mi pătez numele!...

NU E EA DE VINĂ!

— Draga mea, tu singură spuneai că mă vei iubi toată viaţa!...
— Sunt eu de vină dacă tu crezi în toate prostiile?!...

O LECŢIE STRAJNICĂ

Domnul Ilarion Popescu, funcţionar la un minister oarecare şi-a luat familia când a obţinut legiuitul concediu de odihnă şi-a plecat cu tot omul la munte ca să-şi mai întărească forţele, să bea ceva borvis pentru rinichi, să-şi distreze copiii — doi — şi să mai facă pe comanditara să mai uite ale lumii.

Zis şi făcut.

Şi-a încărcat omul într-o zi cu soare tot familionul în tren şi hai la munte.

Acolo — ca să-şi distreze ţâncii — a hotărît să facă o excursie pe munţi. Deaceea a închiriat dela un băiat doi măgăruşi, fixând ora plecării. A doua zi băiatul a fost punctual. Şi cum d. Ilarion e un om de duh, cum l-a văzut venind, a zis aşa doar să glumească...

— Ei, gata! Au venit şi măgăruşii!... Iată-i pe câteşi trei!...

Băiatul — pasă-mi-te — nu era unul din cei proşti. Dar de! A 'nghiţit omul că n'avea ce să facă, a încărcat plozii d-lui Ilarion şi hai sus la munte, cu plozi şi cu măgăruşi.

Plimbarea s'a făcut în cele mai bune condiţiuni şi către seară au coborît spre casă.

Şi fireşte a urmat plata!

— Ca cât avem între noi, flăcăule?

— Păi a sută lei de fiecare! Aşa cum avem tocmit!

— Poftim banii.

Şi-i dete două sute de lei.

— Boerule, păi nu-i bine!

— Nu-i bine? Cum nu-i bine? Am vorbit altfel?

— Trebuie trei sute!

— Zău? Păi câţi măgăruşi au fost? Nu doi?

— Da! Dar când am venit n'aţi zis dv., că au sosit trei măgăruşi? Şi dacă trei am fost la sosire, tot trei vrem să fim şi la plecare. Aşa încât merităm trei sute... Aşa-i socoteala dreaptă!...

D. Ilarion a făcut haz, a scos banii şi a plătit.

— Şmecher eşti măi puştiule!

— Ce să fac boierule? Iiot la boli...

BOALĂ FĂRĂ LEAC

Un domn binefăcut s'a oprit în faţa unei case tare frumoasă. După ce s'a uitat bine la numărul casei, a căutat soneria şi a sunat. Au trecut câteva minute până când a ieşit un servitor.
— Bună ziua!
— Să trăiţi!
— Ascultă domnule, aci şade domn Popăndău?
— Da! Aici şade!
— Bun! Că eu uitasem adresa! Adică nu eram sigur că e aici! Aş putea să vorbesc cu dânsul?
— Nu, fiindcă nu e acasă!
— Nu e acasă? Dar unde e?
— La primărie!
— La primărie? De ce?
— Se căsătoreşte!
— Da? asta-i bună! Şi cu cine se căsătoreşte?
— Cu o domnişoară tânără! De 17 ani!
— Ce vorbeşti? Păi dumnealui ce vârstă are?
— Cam vreo 65 de ani!
— Bravo domnule! Eu am vorbit cu dânsul eri şi nu mi-a spus nimic! Uite, las cartea mea de vizită! Am să mai revin eu! Cel puţin e frumoasă duduia?
— Ca o zână, domnule!...
— Bravo! Îmi pare foarte bine! Dar regret că n'am putut să-l felicit. O să revin cu lună. În tot cazul te rog pe mata să fii bun şi să-i spui că l-am căutat şi că l-am felicitat călduros...
— Cu multă plăcere!
— Bună ziua.
— Să trăiţi...
Şi a plecat domnul.

*

Au trecut de atunci vreo trei sau patru luni de zile, precis nici eu nu ştiu cât, fiindcă şi mie mi-a povestit întâmplarea un prieten care o auzise şi el dela altul Cert e că după o trecere oarecare de timp domnul acela a revenit.
— Bună ziua! Ştii matale... Eu sunt domnul acela care l-a căutat pe d. Popăndău când dânsul era plecat la primărie!!...
— A! da! Mi-aduc aminte!...
— Ar fi trebuit să viu mai de mult pe aici, dar mi-a fost cu neputinţă. Viaţa asta ne prea ne lasă să facem noi cum ce vrem, ci joacă cum ne cântă! Sper că acum domnu' e acasă nu?
— Nu este!
— Iar nu e acasă? Te pomeneşti c'acum o fi la tribunal pentru divorţ!
— Mai rău domnule!
— Mai rău?
— Da, domnule!
— Atunci unde este domnu' Popăndău?
— La cimitir, domnule! La cimitir!
— Bietul om! I-a murit soţia?
— Mai rău, domnule!... Soţia trăieşte, dar a murit dumnealui!
— Ei asta-i! Murit? Păcat!...
— Mare păcat!...
— Totuşi nu-mi vine să cred! Că era — slavă Domnului — destul de în putere... Şi de ce-a murit?
— Din cauza matematicei!
— Cum? Din cauza matematicei?!...
— Da, domnule!
— Cum mai vine şi asta? O boală nouă!
— Da, domnule! Boală fără leac!
— Adică?!
— Domnu' a vrut să vadă de câte ori intră 17 în 65!...
— Şi s'a curăţat! Am înţeles domnule! Bună ziua!

MOTIVUL

Ea: *Sunt tristă cocoşelul meu!*
El: *De ce?*
Ea: *Fiindcă tu nu poţi iubi o femeie care n'are o haină de blană de 200.000 lei!...*

HAZURI

Pricina supărării

— Ce-ai mă Ionescule de eşti aşa bosumflat? Toată lumea e veselă! Tu ce dracu ai?
— Mă Lică, tu ştii pe directorul meu?
— Care? Ăla bolnav?
— Da!
— Ei? A murit?
— Da' de unde, dragă! S'a făcut bine!...

La dentist

— Ce doriţi dv.?
— Măseaua! Să mi-o scoţi măseaua! Dar să mă adormiţi că nu pot suporta durerea!
— Nu-i nevoie! Ştiuşi o să leşini, aşa că rezultatul e acelaşi!

INTRE BOLŞEVICI

— Ştii cine va comanda trupelor noastre pentru iarna aceasta?
— Nu! Care-s ăia?
— Generalii „Foamea" şi „Degerătura", şi amândoi sunt doi dracului!...

O MARE UNITATE ROMÂNEASCĂ LUPTĂ CU INDÂRJIRE LA SUD DE STALINGRAD, RESPINGÂND PUTERNICE ATACURI BOLȘEVICE

In bătăliile din răsărit, ostașii români dau eroice lupte, atât în atac, cât și în apărare. Ei nu lipsesc din nici o acțiune de seamă, care se duce pentru distrugerea bolșevismului. La Stalingrad, în Caucaz pretutindeni, în aceste clipe mărețe, nu numai pentru poporul român, dar pentru Europa întreagă, România nu înțelege să participe numai simbolic. Comunicatele de război dovedesc cu prisosință acest lucru.

Cucerirea orașului Nalcik de către Vânătorii de Munte, anunțată în ultimele comunicate, cu cele mai mari laude pentru Români, arată încă odată, că ei știu să prețuiască o alianță și să lupte pentru dreptul lor. In luptele înverșunate din jurul Nalcikului și de pe străzile acestui frumos oraș de munte, vânătorii noștri au luptat cu aceiași dârzenie, cu care s'au bătut la Sevastopol la Kerci, la Novorosisk. Dar în afară de aceste răsunătoare victorii, pe care, pe drept le trâmbițează lumea întreagă, Românii susțin, pe acest front, o seamă de lupte nu mai puțin eroice, nu mai puțin însemnate în planul strategic general.

Iată spre pildă o mare unitate de olteni, care luptă în sectorul dela sud de Stalingrad. Bolșevicii, ca să vină în ajutorul celor încercuiți în orașul lui Stalin, atacă desnădăjduit atât la sud, cât și la nord. In sectorul marei unități românești, ei au atacat trei zile și trei nopți consecutive, după mari pregătiri de artilerie. Dar toate atacurile lor se frâng, fără rezultat. Mitralierele și brandturile românești știu să-și facă datoria. Seceră fără milă.

In noaptea de 26 spre 27 Octombrie, bolșevicii par ferm hotărîți să pătrundă în liniile noastre. Pregătirea de artilerie e mai puternică decât oricând, după care bolșevicii pornesc la atac cu forțe foarte numeroase. Primul atac nu reușește. Se încearcă al doilea, mai înverșunat. Zadarnic. Românii nu se clintesc din loc. Atacurile se repetă și mulțimea bolșevicilor dă năvală, apărată de întunericul nopții. In unele locuri izbutesc să pătrundă în liniile unităților noastre. Dar oltenii nu-i lasă să se cuibărească aici, ci îi contraatacă și-i aruncă înapoi. Românii contraatacă fără întrerupere, cu cea mai înverșunată dârzenie. Nu se mai așteaptă ordinul dela comandanții superiori. Se organizează spontane contraatacuri, pe mici unități, și chiar și pe grupe. Nu se înspăimântă de mulțimea dușmanilor. Nici de armele lor. Își fac cruce și ies la baionetă. Lovesc, se apără, răzbesc dușmanul în țărână, îl gonesc înapoi spre Volga, de pe malul căreia au venit.

Bolșevicii au fost înfrânți cu pierderi enorme. la lumina zorilor, câmpul de luptă arată de ce oamenii lui Stalin nu mai au curaj să contraatace.

Românii s'au apărat așa cum știu de veacuri, să se apere. Oltenii acestei mari unități, s'au amintit că sunt vechi și încercați luptători și n'au precupețit nimic, pentru a câștiga victoria.

Parcă îi auzi pe toți strigând: „Mai poftiți și altă dată". Dar importanța acestei victorii românești se poate înțelege și din felul cum au fost răsplătiți luptătorii. Comandamentul German a adresat felicitări ofițerilor și ostașilor români și a împărțit imediat decorații celor care s'au distins. Corpul de Armată a citat din nou prin ordin de zi această bravă mare unitate românească.

OLTENII PE DIGUL CREMENE

Cum sfarmă ostașii noștri crâncenele atacuri sovietice

Alături de unitățile românești învingătoare la Nalcik, comunicatul Înaltului Comandament depe frontul răsăritean a citat cu elogii în ultimile zile regimentele acelor mari unități românești care, ca și cele dela Stalingrad trudesc eroic la Nord și Sud de cotul Donului pentru stăvilirea contraatacurilor sovietice. In vreme ce diviziile aliate sfredeleau prin carierele calcinate ale Stalingradului cazematele ferecate ale vrăjmașului, împlântându-se tot mai adânc în măruntaele de moloz ale cetății-cheie de pe Volga, — la flancurile acestei mari bătălii inamicul se înverșuna să atace necontenit trupele germane și aliate care dela Voronej în josul Donului și sub Stalingrad înspre râul Kuma, asigurau aripile izbânditorilor dela Stalingrad.

Rezistența acestor brave trupe nu trebue socotită mai puțin eroică decât năpraznica ofensivă a celor ce au pus treptat stăpânire pe uzinile dărâmate ale Stalingradului. Cazna obscură de a înfrunta torentul de foc al inamicului pe un front defensiv, egalează în merit truda asaltatorilor biruitori pe un front de mare ofensivă. Iată pentru ce, alături de comunicatul înaltului comandament aliat, avem astăzi datoria de a răsplăti cu elogii voiniceasca rezistență a acelei mari unități de Olteni, care în ultima săptămână la Sud de Stalingrad, a spart toate disperatele atacuri ale inamicului.

Erau vijelioase asalturi de străpungere, ursite să sdruncine flancurile oștirilor dela Stalingrad, pentru ca apoi prin pătrunderi învăluitoare să amenințe comunicațiile acestor trupe solid ancorate astăzi pe Volga.

Noapte după noapte, între 23 și 27 Octombrie, după o înverșunată pregătire de artilerie batalioanele sovietice au pornit la atac sub tăinuitoarea ocrotire a beznei. Comandamentul inamic trăgea nădejdea că după această năpraznică urgie a obuzelor, sub vânturile înghețate ale toamnei, va afla în față o rezistență mai slabă și mai fragile baricade.

Crunt au trebuit însă să-și plătească amăgirea. Și mai cruntă le-a fost desamăgirea.

In noaptea de 26 spre 27 Octombrie, — cea de Luni spre Marți, — năpraznica năpustire a vrăjmașului a atins maximum de intensitate. In vreme ce tankurile uriașe lunecau nechezând, prin întunericul prielnic, artileria inamică scuipa grindină și potop de schije asupra apărătorilor români cercând să-i mănânce sub puhoiul obuzelor ucigașe.

In câteva puncte, herghelile de tankuri izbutesc să pătrundă printre unități vărsând potop de oțel din pântecele lor cuirasate... De după namilele cenușii, trăgătorii sovietici se năpustesc cu strigăte sălbatece, desfășurându-se pentru atacul la baionetă. Dar nu au apucat bine să se risipească luptătorii vrăjmași, că îndată Oltenii noștri își urnesc desnădăjduitul lor contra atac, pornind ciobănește la vânătoarea inamicului și la distrugerea carelor de luptă.

Este a treia noapte de luptă, — este a treia noapte de aprigă rezistență, dar soldații români nu se lasă răzbiți. Sub prăpădul bombardamentului, unele unități ajung să se fărâmițeze în pâlcuri răzlețe. Colo trei infanteriști s'au adăpostit cu mitraliera într'o groapă de obuz, de unde varsă foc asupra asaltatorilor ale căror siluete se ivesc ca momâile, fantome negre ce își tremură conturile la spectrala fulgerare a proectilelor care explodează... Dincoace, servanții cărora detunătura unui obuz le-a distrus pușca-mitralieră se svârlă vijelioși la baionetă... Și dramaticul corp-la-corp se desfășoară în bezna necuprinsă fără ca cineva să poată deslușí de partea cui va rămâne în sfârșit izbânda.

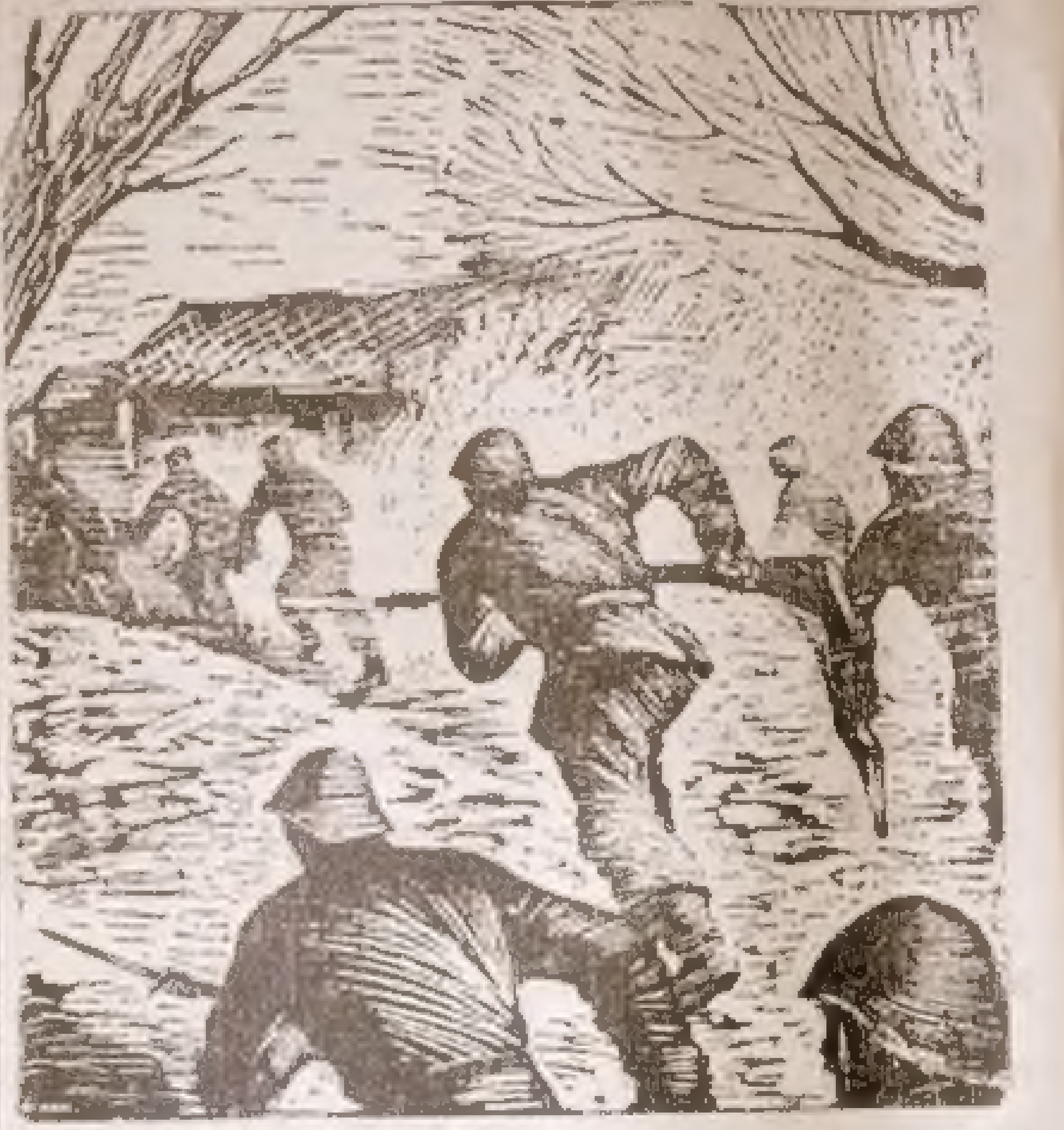

Miezul nopții a trecut de mult, clipele întunericului se scurg cumplit de greu.. Iadul bombardamentului a mai scăzut.

Prin desișuri, — s'au mai rărit și răpăielile mitralierelor cari cosesc crengile mărăcinilor. Ziua prinde să se îngâne cu noaptea; curând încep să mijească zorile. Nu este o auroră cu soare festiv, dar pentru Oltenii noștri zorile acestea livide de toamnă au toată vraja unei dimineți de sărbătoresc și triumfal azur.

Pe întinsul frontului, cât ține sectorul marei unități românești, cadavrele vrăjmașilor îngreuc văile cu petele lor de sânge. Un adevărat pojar de leșuri sovietice, unele sgârcite în formă de trăgace, altele învălmășite în ciorchini... Câteva adormite cu mâinile împreunate în fața rețelelor ce străjuesc tranșeele noastre par să simuleze închinăciunea cu degetele strânse ca pentru semnul crucii.

Răsplata splendidei isprăvi a marei unități românești nu întârzie mult: este citația pe Corpul de Armată, urmată de felicitările recunoscătoare ale Comandamentului german sosite odată cu decorațiile ce recompensează pe eroi.

Ce mai pot oare adăuga rândurile noastre în clipa când vin să destăinuiască Țării această vitejie, decât mărturisirea de admirație și recunoștință a Neamului întreg, din mijlocul căruia pornită și pentru care luptă acești neînfricați Olteni

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

438) Pistolul; 439) Putul; 440) Sarpele; 441) Moara; 442) Luna. 443) Soarele; 444) Varză; 445) Furnicile; 446) Biserica; 447) Usa; 448) Spițele roatelor; 449) Casa; 450) Aluna; 451) Curcubeul; 452) Pistolul de prescuri; 453) Sabia; 454) Sarpele; 455) Racul; 456) Acul; 457) Varza; 458) Roua și bruma; 459) Apa; 460) Gălbenușul și albușul; 461) Focul; 462) Ochii; 463) Chibritul;

464 Intr'o buturugă uscată,
Țipă o purcea turbată.

465 Sbiară leul la hotare
Și aude nouă țări.

466 Tingă de tiugană
Scoasă la poiană
Meșteșug de om
Putere de domn

467 Ce e tacea-lacea copacea
Iuse-iuse prin păiușe?

468 Tărtăcuță neagră
Peste câmp aleargă

469 Leica scurtă groasă
Bună de nevastă

470 Dela noi până la voi,
Tot funduri de căldări noi

471 Ce a înalt peste sat?

472 Ce e: Am o suliță
De ocolesc țara cu ea?

473 Ce e dulce și mai dulce
Și pe taler nu se taie?

474 Ce e mititica
Umple argeaua

475. — Cei „iarbă uscată" într'un cuvânt?

476. — Când e sfârșitul lumii?

477. — Unde e mijlocul pământului?

478. — De ce fuge iepurele la deal?

479. — Care cocoș a cântat și s'a auzit în toată lumea?

480. — Cine se naște cu barbă?

481. — Ce nu răsună în pădure?

482. — Ce casă e agățată pe lemne?

483. — Ce nu poți lega la gard?

484. — Cine nu s'a născut și încă n'a murit?

485. — Ce e mic și îndată mare?

486. — Ce pică în apă și nu sar stropi?

487. — Cei pe lume de care nu știe Dumnezeu?

488. — Ce e în nod și n'are oase?

489. — Ce nu poți să sui în pod?

490. — Ce apă este în lume fără nisip?

491. — Ce lucrează vara mai repede decât iarna?

492. — Cei gata și tot trebue gătit?

493. — Un viu între doi morți.

494. — Care vacă sboară în aer?

495. — Ce nu se poate îngropa?

496. — Ce sboară pe sus și nu-l vezi?

497. — Cine intră mai întâi în biserică?

498. — Cine iese nici afară nici în casă?

499. — Cine merge fără să se mişte din loc?

ALEXANDRU CEL BUN

Dintre cei toți care, în jurul anului 1400, râvneau tronul Moldovei, a biruit, spre norocul poporului nostru, cel mai destoinic, anume Alexandru fiul lui Roman fostul Domn. Am spus spre norocul nostru deoarece întradevăr fericită a fost domnia lui. A durat mult — condiție, repetăm, esențială pentru propășirea instituțiilor — a întins hotarele țării, a mărit deci temelia însăși a statului, le-a apărat, când a trebuit, a organizat temeinic viața bisericească și economică, a căutat să păstreze pace și liniște, lucru rar într'o vreme de necontenite războaie și năvăliri. A fost o domnie cum puține au mai urmat în zbuciumata istorie a Moldovei. Poporul cu simțul lui de dreaptă prețuire, i-a spus lui Alexandru: „cel Bun". Și așa va rămâne el — cu acest calificativ — în istoria patriei.

Inaintarea progresivă a Moldovei sub raportul teritorial își are punctul culminant sub Alexandru cel Bun. El a stăpânit dela Ceremuș la limanul Nistrului și dela Milcov până la Hotin. La începutul domniei, el are Cetatea Albă; după moartea lui Mircea cel Bătrân, constatăm că stăpânește și celălalt mare port și mare antrepozit comercial, Chilia. In spre Țara Românească, hotarul era chiar la Milcov; numai cetatea Crăciuna, pe malul stâng, râpos mai era încă a Muntenilor. Părerea care a dăinuit multă vreme în istoriografia noastră că Vrancea și chiar ținutul mai din spre nord, până la Trotuș, ar fi aparținut, pe vremea lui Alexandru, Țării Românești, nu se poate susține. Există documente categorice, cum este, de pildă, acela pentru satul Bătinești, dintre Putna și Milcov, din care reiese limpede stăpânirea lui Alexandru asupra acestei regiuni. Tratatul ulterior, din 1475, al lui Ștefan cel Mare cu Matei Corvin, ne arată că au existat acte încheiate între Mircea cel Bătrân și Alexandru cel Bun cu privire la hotarul dintre cele două țări. Din nefericire, nu cunoaștem aceste acte, nici n'avem vreo știre despre cuprinsul lor.

Chiar dela începutul domniei, Ceremușul a fost hotarul în spre Polonia. In 1404, cu prilejul reînoirii tratatului cu Vladislav Iagello, este pomenit printre boierii de frunte ai Moldovei „Dan Hoceo dela Tețina", ceea ce înseamnă că ținutul de miazănoapte, dintre Prut și Nistru, cu vechea cetate dela nord de Cernăuți era în posesia lui Alexandru. Din 1413 înainte, hotarul fu împins mai departe; deoarece regele polon nu plăti datoria de „1000 de rubie de argint frâncesc" rămasă din cele trei mii împrumutate pe vremea lui Petru Mușat, datorie recunoscută solemn prin actul din 1411 care prevedea în caz de neachitare, cedarea Pocuției, cu orașele Sneatin și Colomeea, Alexandru ocupă, la expirarea termenului, adică în 1413, acest ținut. Pârcălabul și vameșul domnești străjuiră noul pământ moldovenesc pentru care vor urma, timp de peste o sută de ani, lupte și neînțelegeri cu Polonii.

Suprafața Moldovei era prin urmare considerabilă. Domnia lui Alexandru înseamnă, sub acest raport, punctul cel mai înalt, dela întemeiere încoace. El va fi trecut numai pe vremea lui Ștefan, când țara va avea și cetatea Crăciunei spre miazăzi și posesiunile din Ardeal, Ciceiul și Cetatea de Baltă.

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Zidurile Chinei

Istoria Chinei se poate urmări înapoi până la secolul al XXII-lea înainte de Hristos, de când avem dovezi sigure despre existența ei ca Stat organizat; desigur însă că începuturile acestui popor sunt cu mult mai vechi.

In anul 237 înainte de Hristos, împăratul Ci Huang-Te se urcă pe tron, întemeind dinastia Minc care a domnit în China până la anul 1644 (adică aproape nouăsprezece secole). Acest împărat puternic întruni sub sceptrul său mai toate provinciile locuite de chinezi. Istoricii vorbesc cu mare groază și în acelaș timp cu mare recunoștință despre faptele lui.

Era un om nemaipomenit de aspru și energic. Pe toți conducătorii dușmanilor lui îi omora fără milă, nimicindu-le în acelaș timp și întreaga familie, spre a nu mai avea urmași. Mai ales așa făcea cu sutele de prinți tătari și mongoli, din nordul Imperiului, cari îi stricau liniștea cu năvăliri repetate.

Era dornic de glorie și spre a-și mări Imperiul trimise primii coloniști în Japonia.

De asemenea, spre a distruge gloria împăraților trecuți puse să se ardă toate documentele și toate cărțile care pomeniau ceva despre dânșii, întocmai cum a făcut califul Omar cu biblioteca din Alexandria.

In urma unor lupte victorioase, pe care le întreprinse împotriva hoardelor tătare, gonindu-le în munții sălbatici dela Nordul Chinei, hotărî să pună odată capăt acestor năvăliri printr'o metodă radicală și simplă: hotărî să ridice în tot lungul Imperiului un zid atât de puternic, încât să împiedice pentru vecie orice năvălire dela nord și să-și asigure pacea.

Lucrul părea ușor, dar însemna o muncă nemai pomenită, deoarece trebuia să se întindă pe o lungime de peste 2.000 chilometri.

Istoricii chinezi spun că împăratul a trimes la muncă pe fiecare al treilea bărbat și a dat ordine aspre ca orice nesupunere sau orice piatră rău așezată să fie pedepsită cu moartea. Trei sute de mii de oameni au lucrat, timp de zece ani, la această înălțare grozavă. O generație întreagă a fost jertfită spre a scăpa pe celelalte. Dar împăratul și-a îndeplinit dorința; Zidul Chinei a fost clădit. Tătarii și Mongolii au fost opriți definitiv iar avântul lor s'a îndreptat din acea vreme spre apus, pentru ca mai târziu să arunce groaza în Europa (Hunii și Avarii în secolul al IV-lea). Năvălirile barbarilor au fost o urmare directă a clădirii zidului Chinezesc.

Hurezul

Cel mai bogat și cel mai strălucitor dintre Domnii români, Constantin Brâncoveanu, a voit să întreacă, prin cheltueli mai mari decât oricare se mai făcuseră până atunci pentru mănăstiri, pe toți înaintașii săi, clădind un nou locaș fără pereche. Ruda lui de aproape, Pârvu Cantacuzino, a primit însărcinarea de a supraveghea lucrul zidirii sfinte, al cărui loc fusese aici în codrii nestrăbătuți numiți ai Hurezului sau Huhurezului, după pasărea de noapte ce se sălășluia în ei și umplea singurătatea neagră de bocete. Vărul Domnului dădu gata pereții în 1692, dar zugrăveala nu fu mântuită decât după moartea lui înainte de vreme, sub îngrijirea lui Cernica Știrbei, la 1694. Indată începea lucrul la paraclis, care se sfârși cu totul peste doi ani, și, ca să fie alături ca soțul ei la fapte bune, Doamna Marița sau Marica făcu tot atunci din banii ei bolnița din deal. Peste amândouă aceste ziduri, ispravnicul lu Ion, care avu norocul de a călăuzi timp de treizeci de ani ca egumen mănăstirea de călugări a Hurezului. In acelaș timp, o cingătoare de chilii înconjura biserica, și paraclisul era cuprins între chiliile acestea.

Mănăstirea a avut și timpuri grele și odată, în războiul din 1787, cai nemților și ai turcilor ce se războiau între dânșii pe socoteala și pentru împărțirea noastră, au mâncat fân hrănit între zidurile bolniței brâncovenești. Peste aproape un veac, călugării plecau, și locul lor era luat de maicele de astăzi.

Dar, ca nici într'o altă parte, toate s'au păstrat aproape cum le-a lăsat întemeietorul. Și astăzi privești cu admirație biserica în care s'a atins culmea meșteșugului de a zidi de pe vremea lui Brâncoveanu. Pridvorul are 10 stâlpi, mai largi la bază și împodobiți la amândouă capetele cu foi de acant bine săpate; în fața lui stă un ancadrament de intrare pe doi alți stâlpi canelați, având acelaș fel de capitele ca și pridvorul lateral. Pe fațada de lut împrejurul zidului sunt ... de stâlpi, apoi un rând de ocnițe rotunde, închipuind cercuri împletite, după acestea două ... simple, alt rând de stâlpi, un colac mare sculptat, ca cel dela Surpatele, și altă cinsură ca stâlpi, pe laturi și pe altar se mai întinde un șir de ocnițe pătrate. Ușile ferești de fiecare parte, cu cadrul sculptat; sculpturi, mai frumoase decât în orice biserică munteană, are și ușa, ale cărei canaturi sunt de lemn lucrat ca o horbotă, două turnuri cu ferestruici abea crăpate în adâncul ocnițelor se urmează în lung. Printr'un adaus colțurat înaintea altarului biserica dobândește o lungime mai mare decât cea obișnuită.

Cucerirea Ardealului de Mihai Viteazu

Dacă Imperialii puteau să rabde o astfel de politică a prințului ardelean Andrei Bathory, nu-i era cu putință lui Mihai s'o îndure; viața și moartea lui atârnau dela situația politică în care se găsea Ardealul. Deci fără să mai întrebe pe cei din Viena și Praga, el își strânse toată oastea din țară și, îndreptându-se spre pasul Buzăului, trecu în Ardeal.

Avea vre-o 10.000 de oameni. Cu dânșii înaintă până la Brașov, unde fu întâmpinat de căpeteniile Sașilor și primi jurământul de credință în numele Impăratului, al cărui locțiitor se zicea. Se îndreptă apoi către Sibiu unde trebuia să se unească și cu ostașii olteni, veniți prin Turnul Roșu, cu Banul Udrea, cu Baba-Novac, căpetenia Sârbilor din slujba sa, și cu unul din Buzești, Radu.

Cardinalul-principe Andrei nu era gătit de luptă; el se amuise însă din răgazul său și, cu câte puteri îi stăteau la îndemână, porni repede spre Sibiu. In tabăra românească ... cum se comarginea acestui oraș cum se coboară cineva către Turnul Roșu, înainte de a ajunge la satul săsesc ... (Schellenberg) locuit ... Schellenberg (Selimber) locuit astăzi și de Români se vede, într'o câmpie roditoare, o movilă rotundă. Toată lumea știe că sub această movilă se odihnesc oasele ostașilor români și unguri cari s'au luptat pentru stăpânirea Ardealului.

Lupta s'a dat la 18 (28) Noembrie 1599 și călărimea lui Mihai, alcătuită din Poloni, Cazaci și boieri, hotărî soarta ei. Cardinalul Andrei fugi, găsi drum deschis până'n Secuime, nedrept aici între păstori și aceștia-l uciseră, crezând că primesc o bună răsplată de la Mihai pentru această dovadă de cruzime. Domnul român, cuceritor al Ardealului, nu simți însă ... vestea morții înfricoșată: cu durere ... primi ... și se îngropa după vrednicie; el făcu să se îngroape după cuviință capul prințului Andrei, în mausoleul pe care acesta însuși și-l pregătise în Alba Iulia și urmă chiar sicriul, ținând în mână, după obiceiul românesc, lumânarea.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

11)

12.

13.

14. GREA IMPARTEALĂ.

Moș Glumici al nostru se duce la un cioplitor în piatră cu o placă mare de marmoră pe care el făcuse un desen, așa cum se arată în figură. El ceru meșterului să-i taie placa astfel încât să rămână forma desenată de Moș Glumici. Apoi trebue să tae placa în patru bucăți cari, așezate împreună, să formeze un patrat.

Meșterul și-a dat căciula pe ceafă și a oftat, dar până la urmă a făcut treaba. Cum ați fi tăiat dvs?

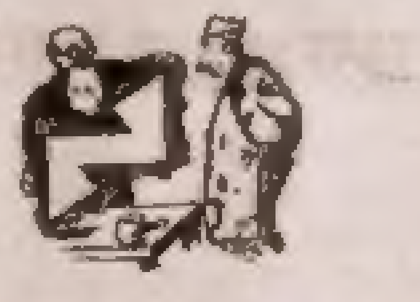

15. PROBLEMA DIN COZONAC.

Pe-o masă, într'o cofetărie, era un cozonac mare în formă de cruce, așa precum se vede în figură. Moș Glumici se uită la cozonac și spune cofetarului: „Dom'le, d-ta știi că din cozonacul d-tale se poate face o prizmă regulată, numai prin 4 tăieturi?" — „Nu știu Dom'le", i-a răspuns cofetarul. — „Atunci uită-te bine la el și încearcă" zise Moș Glumici și amândoi ne-am văzut de drum.

Cofetarul stă și azi în fața cozonacului. Poate îi ajutați dv. Căci unchiul susține că se poate. Și dacă spune el...

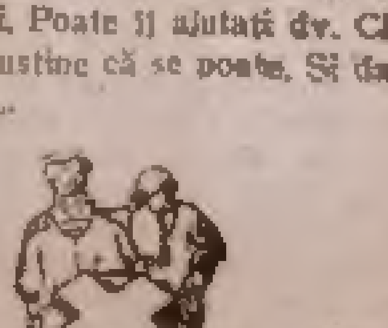

16. ALTĂ CHESTIE CU GOLOGANI

Bufică vrea să facă economii. Pe ceva cu banii lui Moș Glumici. Unchiul îi pune pe masă opt parale și-i dă o sfoară lungă. Și-apoi îi spune: „Pune sfoara pe masă, între monede, astfel ca trăgând sfoara într'o singură trăsătură, fără să se abată mâna nici la stânga, nici la dreapta, să tragi jos toate monedele. Dacă le tragi, sunt ale tale".

Și Bufică le-a tras.

Cum a așezat sfoara?

IN CUBAN MANIFESTAȚIE DE BUCURIE ȘI DRAGOSTE PENTRU ELIBERATORI

Intâlnirea armatelor româno-germane cu cazacii din Cuban a prilejuit o grandioasă serbare

O manifestație spontană, plină de entuziasm sincer ca și sufletul Caucazului, a fost organizată în cel mai mare și frumos oraș din Cuban (Slavianskaja) de către reprezentanții: culturali, politici, economici și militari ai cazacilor.

Nimic calculat! Totul pornit din cel mai curat sentiment de dragoste și de bucurie pentru armatele româno-germane eliberatoare. Poporul Cazac spre deosebire de alte popoare din Rusia Bolșevică, trăește o viață spirituală superioară.

Există pentru ei, nostalgia Cubanului, cu frumusețile locului cu bogății, tradiții, cu mândria de rasă superioară. Această nostalgie cântată de toți poeții lor, ca: Lermontow, Apostolow, e în sufletul fiecărui Cazac.

Familia, biserica și școala, proprietatea au fost totdeauna crezul sfânt al lor. Pentru dârzenia cu care au căutat în timpul dominației bolșevice să-și mențină aceste tradiționale instituții, un sfert de veac aproape, au fost schingiuiți, omorîți și exilați de faimoasa N. K. V. D. în temnițele Siberiei.

Totuși cazacii fanatici în crezul lor, dornici de independență, de proprietate, familie, au căutat prin toate metodele să-și stăpânească destinul, așteptând cu încredere ziua mare a eliberării.

Ea a venit!

Armatele româno-germane i-au eliberat, și atunci înțelegem deci spontan, primesc pe liberatori, cu flori, manifestații și serbări.

Incă din zorii zilei pe străzile orașului, vedem Cazaci călări cu ... (Popoha) cu roba (Cemeny), cu cuțitul (Kinjal), și șașca (baioneta), încinși cu bazări, patrulând.

Cu firea lor mândră, semeți, veseli ... și se întrețin cordial cu soldații români.

Curierii Cazaci călări, ... împart invitații tipărite, reprezentanților armatelor româno-germane. Lume multă îmbrăcată în porturi naționale și ținută de sărbătoare se îndreaptă spre sala mare a Teatrului local, unde se va desfășura programul, urmat de banchet.

La ora 2, ne deplasăm. Sala Teatrului frumos ornată, are deoparte tabloul Fuehrerului Adolf Hitler, și de altă parte al Mareșalului Ion Antonescu. Sub tablouri cu litere mari desciffrăm — *Desrobitorii Cazacilor!*

Sala, deși foarte mare, e arhiplină.

In tribuna de gală, distingem dintre personalități: pe șeful Cazacilor în mijloc, hatmanul Marcenco Pavel Filipovici (Polcovnic) Colonel. In dreapta reprezentanții armatelor române și germane; apoi Pianița Antonovici inspectorul general școlar, Abramenco șeful poliției cazacilor, Kirpicenko Sofronovici prof. universitar, Strobov docent universitar, Abilov Lucunilovski mare compozitor, Pianzin Eftimovici directorul liceului, preoții locali și întreg corpul didactic; Magistrați militari și alți foarte mulți intelectuali cazaci, ofițeri români și germani, cari se întrețin cordial cu Cazacii.

Primarul orașului anunță cuvântul reprezentantului armatei române, care în rezumat le vorbește următoarele:

Domnilor, iubiți Cazaci,

Reprezentând pe d. General Comandant care independent de voința Domniei Sale, nu a putut lua parte, mulțumesc tuturor celor care ne-au dat prilejul să luăm parte la această serbare de redresare morală și trezire națională. Când s'a sfințit biserica voastră strămoșească vi s'a spus, că acest război este trimis de Dumnezeu, pentru mântuirea voastră. Nu este războiu de cucerire; este un războiu sfânt, care se poartă contra stăpânirii iudeo-bolșevice.

Noi nu luptăm aici cu populația, care a avut de suferit atât de mult, depe urma acestor păgâni. Luptăm sub semnul „Crucii", cu dușmanii credinței noastre în Hristos, luptăm pentru dreptate, civilizație și libertate.

Luptă să sădim în sufletele voastre, ceiace s'a distrus de conducerea bolșevică:

— respectul și iubirea între oameni;

— respectul și pacea între popoare.

Dar Domnilor, cheia păcii au ste încă numai în mâna armatelor noastre aliate și în puterea armelor noastre distrugătoare. Această chestie este și în sufletul fiecăruia dintre Dvs. Toți ceți conștienți că luptă pentru o cauză sfântă, veniți și luptați alături de noi, până la biruința finală.

Stăruiți în dărâmarea regimului de teroare, care a distrus credința voastră strămoșească, libertatea, familia și dreptul vostru de proprietate. Inceputul săi în Caucaz, l'au făcut Cazacii astăzi.

Vouă mă adresez acum spunându-vă, că armatele lui Adolf Hitler și ale Mareșalului Ion An[illegible] pomădit cu sângele lor acest pământ și au presărat cu dărnicie crucile sfintelor lor morminte, pe plaiurile voastre și pentru voi.

Fiți vrednici de acest sacrificiu și de încrederea ce vi se arată.

Luptați și voi să salvăm cu o oră mai devreme, acest popor condus de bolșevici, la peire sigură.

Incredințat că vorbele mele vor pătrunde în sufletele voastre curate, uniți în cuget și simțiri să strigăm cu toții și din toată inima:

Trăiască Mihai I Regele tuturor românilor,

Trăiască Fuehrerul Adolf Hitler,

Trăiască Mareșalul Antonescu

Trăiască armatele româno-germane,

Să trăiască Cazacii și poporul Rus eliberat.

Intreaga asistență în picioare, salută în timp ce muzica militară română intonează: Imnul Regal Român.

Se dă cuvântul apoi reprezentantului armatei germane, care mulțumind organizatorilor pentru frumoasele sentimente îi asigură că poporul german și aliații săi iubesc pe Cazaci și că ceasul liberării lor a sunat.

Muzica intonează Imnul German.

Vorbește apoi șeful Cazacilor Hatmanul Marcenco Pavel Filipovici care deosebit de entuziasmat spune în rezumat următoarele:

Domnilor Comandanți
și iubiți Cazaci,

Ne-am întrunit astăzi aici, pentru a lega o prietenie sinceră în această regiune a Cubanului, între armatele eliberatoare române și germane și Căzăcimea din Cuban.

Ne-am întrunit ca să cinstim pe acei cari ne-au salvat de sub jugul ce l-am purtat timp de un sfert de veac, fiind conduși în mod barbar de bolșevici și jidani.

Armatele aliate cari ne-au eliberat de acest jug, se poartă cu noi cu totul altfel, decât s'ar purta orice armată învingătoare cu un popor bicuit. Intre ostașii români și germani și noi cazacii Cubanului, se leagă din ce în ce mai mult o prietenie care izvorăște din simțăminte înalte, bazate pe credința în Dumnezeu și dreptate. Trupele de sub conducerea supremă a geniului celui mai mare al omenirii Fuehrerul Adolf Hitler și a Marelui Conducător de oști Mareșalul Ion Antonescu, au venit spre a institui o nouă ordine în Europa de Est, care a fost mutilată de comuniștii jidani și jidoviți.

Părinții și frații noștri și-au pierdut viața prin temnițele N. K. V. D-lui și prin pădurile Siberiei. Noi, Cazacii adevărați suntem datori să-i răzbunăm în aceste momente fericite cari ni se prezintă acum.

De aceia, cu tot sufletul trebue să muncim de pământurile ce ne-au fost eliberate spre a produce cât mai multe bunuri cu cari să ajutăm frontul româno-german și să satisfacem nevoile noastre de primă necesitate. Iar dacă vom fi chemați, vom lupta alături de armatele aliate române și germane, pentru a contribui la stârpirea definitivă a hidrei dela Moscova.

Cazaci veți avea ocaziunea să arătați eliberatorilor noștri cum reînvie faima de altă dată a Căzăcimii din Cuban, dând tot sufletul pentru acei cari ne-au salvat dela pieire sigură: acum reînvie obiceiurile și cântecele noastre străvechi.

Trăiască M. S. Regele României,

Trăiască Fuehrerul Marii Germanii Adolf Hitler,

Trăiască Marele Conducător de Oști Mareșalul Ion Antonescu

Trăiască prietenia sinceră între armatele româno-germane și Cazacii din Cuban.

In nesfârșite aplauze cântă apoi corul Cazacilor, imnul Cazacilor naționaliști „Cubanul este țara mea". E un moment emoționant. Cazacii cari veșnic țin capul sus, acum lasă capul pe spate sfidând scrutător viața și moartea, când sunt cântate strofele „In line Cuban vreau să mor", toți tresar — suferința de eri, N.K.D.V.-eul Pohod na Sibir, Turma, eliberarea și mândria de azi îi face să lăcrămeze de bucurie.

Urmează apoi un program artistic încadrat de coruri căzăcești, după care șeful Hatman Marcenco invită asistența la banchet. Totul somptuos aranjat. Hatmanul toastează și ridică paharul pentru M. S. Regele Mihai, Adolf Hitler, Mareșalul Antonescu și ostașii lor liberatori.

Reprezentantul armatei române toastează pentru Hatman și naționaliștii Cazaci. Momentul culminant al serbării este despărțirea emoționantă: Hatmanul comandă otorul, în timp ce ofițerii români și germani părăsesc sala în nesfârșite urale.

Cap. t. r. Liviu Dragoman

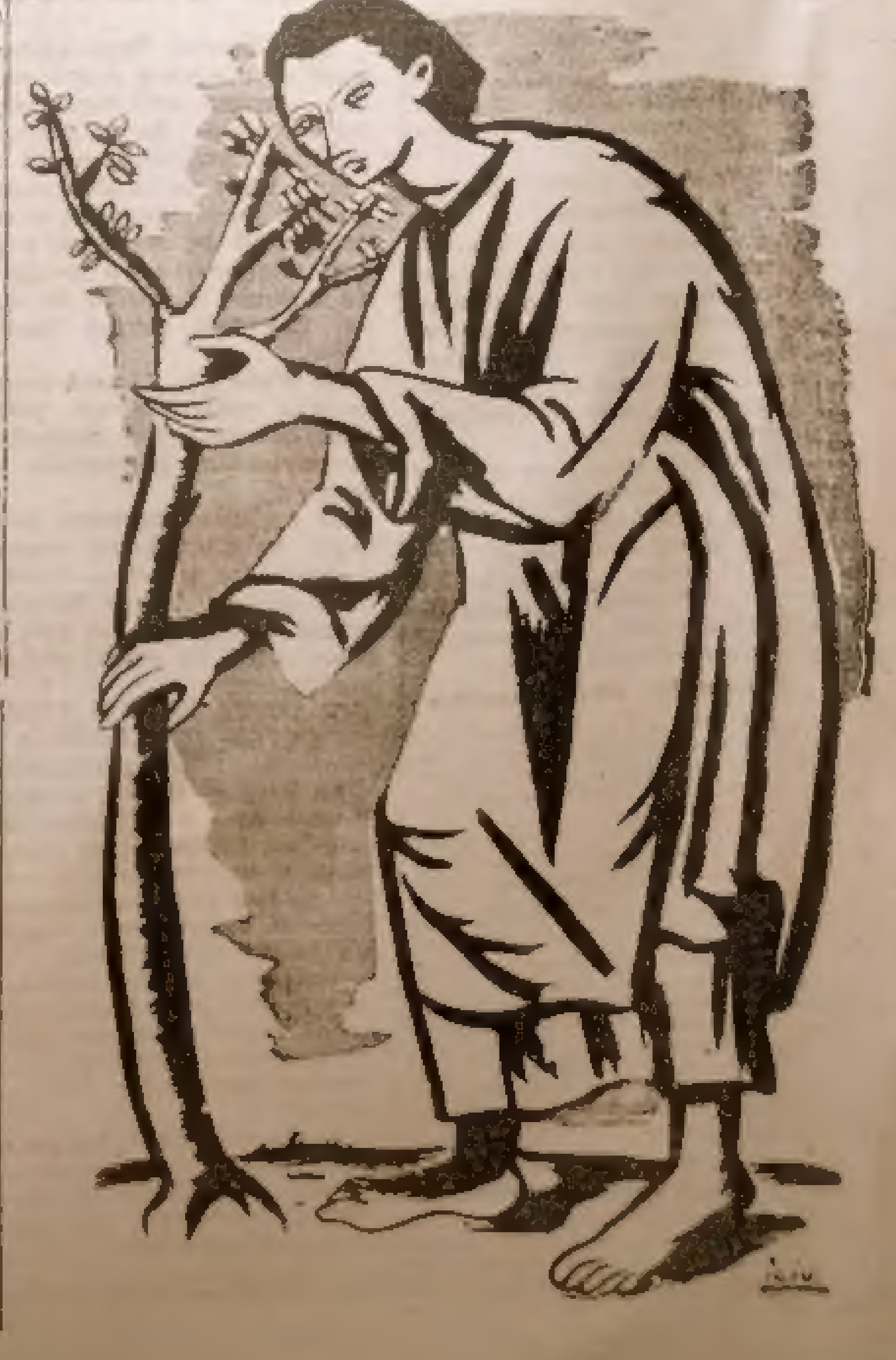

ULTIMELE ȘTIRI

O pagina de istorie: Transilvania, Elveția Orientului

Revista din Madrid „Madrid o Sol" publică un amplu studiu asupra stărilor de fapt ale Transilvaniei, cu un documentat istoric al vieții românești din această provincie, intitulându-l „O pagină de istorie: Transilvania, Elveția Orientului". Evocarea originii romane a poporului român, a continuității și existenței sale înaintea tuturor celorlalte națiuni stabilite acolo, a conferit revendicărilor lor adevăratul caracter al unei reparații istorice necesare.

Presa străină și festivitățile dela Chișinău și Cernăuți

Ziarele germane și italiene se ocupă pe larg de festivitățile de la Chișinău și Cernăuți. Koelnische Zeitung, publică un articol intitulat „Expoziția Basarabiei eliberată", subliniind primirea entuziastă ce s'a făcut la Chișinău M. S. Regelui Mihai I și M. S. Reginei Mama Elena.

Ziarele italiene relevă că atât la Chișinău cât și la Cernăuți M. S. Regele Mihai I și M. S. Regina Mamă Elena au fost primiți cu un entuziasm impresionant.

„Dezintoxicarea de comunism"

Ziarul francez „Action Francaise" într'un articol intitulat „Dezinteresarea sovietică" semnat de redactorul său de politică externă, referindu-se la interpretarea dată de Moscova unei știri privitoare la alianța anglo-sovietică subliniază faptul că, în ceea ce privește România, situația ei este din cele mai limpezi.

Ziarul arată că bolșevicii revendicau odată cu Basarabia și Bucovina și gurile Dunării. Și atunci este mai prudent ca față de Soviete să se aibă în vedere „dezintoxicarea Europei" de comunism, căci dacă Stalin ar avea din nou mâinile libere, Europa ar avea multe de văzut. Dar ceea ce din fericire nu se va mai întâmpla niciodată.

Atentate teroriste in Franța

In noaptea de 2 spre 3 Noembrie au fost depuse petarde în fața sediului partidului popular francez din Vichy, iar la Clermont Ferrand în fața sediului Legiunii Tricolore, precum și la Lyon.

Ziarele precizează cu privire la aceste atentate, că explosibilele erau de origină britanică.

La Limoges, bomba a explodat chiar în mâinile atentatorului, provocând patru victime.

Alegerile din America

După știri sosite din Washington au fost aleși în Camera Reprezentanților 18 democrați și 205 republicani. N'au sosit încă rezultatele alegerilor din opt locuri.

Senatul se va compune, după aceste alegeri din 56 democrați 37 republicani și 1 independent. Lipsesc două rezultate.

Guvernatorii aleși în 33 state sunt recrutați, pentru 13 locuri dintre democrați; pentru 17 altele printre republicani având în sânul lor și un membru al partidului progresist, față de 18 democrați și 13 republicani pe cari îi înlocuesc.

Rezultatul acesta învederează neîndoios că președintele Roosevelt a întâmpinat o categorică opoziție din partea poporului american.

Anglia se aprovizionează tot mai greu

Cu privire la discursul ținut la Londra de ministrul comerțului Dalton, care a căutat să justifice măsurile luate de guvernul britanic pentru a reduce la minimum consumația tuturor articolelor de primă necesitate, se subliniază în cercurile politice italiene că aceste măsuri dovedesc încă odată cât de gravă a devenit situația aprovizionărilor pentru Anglia.

Alte tone americane in fundul mării

Dela 1 Iunie 1941 seria vaselor inamice scufundate de submarinele germane înglobează impresionantul număr de 76.629 tone.

India in flăcări

Postul de radio pan-hindus anunță că din nou turburări s'au produs în provincia Punjab.

O clădire a poștei a fost incendiată Miercuri la New-Delhi. Poliția a operat numeroase arestări.

La Salkot un număr de 50 de persoane, dintr'o mulțime care a încercat să atace o stație de cale ferată au fost arestate.

La Bombay, în patru școli diferite au explodat bombe.

Turcia va rămâne neutră

Cercurile politice din capitala Turciei, comentând cuvântarea președintelui Inonu și în special constatarea sa că niciodată Turcia n'a fost mai aproape de războiu ca în clipa de față, precizează că Turcia nu va ceda în fața niciunei presiuni din afară și nu va intra în războiu.

Steaguri in onoarea Uniunii Sovietice in Noua Zeelandă

D. Fraser, primul ministru al Nouei Zeelande, a ordonat ca pe toate clădirile publice din Noua Zeelandă să fluture steagurile în vii lor „în onoarea Uniunii Sovietice".

Neutralitatea Argentinei

D. Costillo, președintele Republicei a declarat într'un interview acordat marelui ziar chilian „Nacion", că neutralitatea Argentinei este întemeiată pe principiile susținute de delegații argentinieni cu prilejul tuturor conferințelor interamericane.

Pot să afirm — a adăugat președintele, — că această politică de neutralitate nu va suferi pe viitor nici o schimbare, afară doar de evenimente neprevăzute.

Ziariștii americani părăsesc Guadalcanarul

Din Washington se anunță că, corespondenții de războiu nord-americani au primit ordin din partea ministerului marinei Statelor Unite să părăsească insula Guadalcanar.

Minciuni britanice infierate de sovietici

Postul de radio din Londra a dat știrea după care germanii prin intermediul Crucei Roșii germane ar fi propus un armistițiu de patru zile la Stalingrad pentru înhumarea cadavrelor.

Biroul sovietic de informații ocupându-se de această știre constată că postul de radio Londra a răspândit o știre mincinoasă dela început până la sfârșit.

Acțiuni teroriste in Franța

Petarde explosive au fost așezate în noaptea de Duminecă spre Luni în fața câtorva magazine din mai multe orașe din zona neocupată. Ele au pricinuit numai mici pagube materiale.

Dimpotrivă, o puternică explozie s'a produs Luni seara la Limoges, în piața Jourdan.

Ancheta a stabilit că mașina infernală a explodat prematur în mâinele celor cari o pregăteau să o așeze. Indivizii șezuseră pe o bancă de pe marginea acestei piețe, cufundate la acea oră în întuneric.

Explozia a făcut patru victime.

Deprimare in U. R. S. S.

Corespondentul din Moscova al ziarului Times anunță că Sovietele se pregătesc să sărbătorească zilele acestea cea de a 25-a aniversare dela izbucnirea revoluției bolșevice.

Această sărbătoare este precedată de o mare activitate politică și de propagandă, pentru a se ridica moralul scăzut al poporului sovietic, care trebuie să înfrunte în condițiuni foarte defavorabile o nouă iarnă de războiu.

Noemvrie
Sâmbătă
7
11

Ort. Sfinții 33 Mucenici din Melitina (9.290)
Cat. Sfântul Engelbert
Prot. Malachia

„Acei care și-au întins trupul pe crucea renașterii românești, își merită slava și cinstirea noastră!"
(Mareșal Antonescu)

Sâmbătă 7 Noemvrie 11

Propaganda comunistă in Spania

Guvernul spaniol a aflat noui directive date pentru Spania de către Cominternul din Moscova.

De azi înainte propaganda comunistă — a ordonat Kominternul — nu se va mai face pe baza lozincilor „dictatura proletariatului" și „lupta de clase", ci numai pe calea minării ordinei existente și prin fărâmițarea forțelor populare.

Ziarele spaniole au deschis o vie campanie în contra noilor metode folosite de comuniști.

Ziarul „Alcazar" subliniază că tactica Moscovei a fost întotdeauna de a pescui în apă tulbure. Cominternul încearcă să distrugă orice ordine existentă, fie ea politică, religioasă sau economică.

Nedesmințita bravură românească

Pe zi ce trece alți numeroși voluntari înaintează unităților și celorlalte autorități militare călduroasele lor cereri de participare la măreața jertfă. Este atât avânt, atâta dăruire de sine, în cererile lor, încât rămâi cutremurat în fața acestor sublime adâncimi ale adevăratului suflet românesc aprins în ele. Unele ziare publică o nouă listă, cuprinzând numele a peste 200 de cereri de trimitere pe front.

Serioase dezordini in Egipt

La Cairo și Alexandria au fost serioase dezordini în cursul zilei de Miercuri. Amănunte lipsesc încă. Până cum s'a aflat că o serie de foști miniștri egipteni și membri ai Camerei au fost arestați sub învinuirea că desfășoară o activitate anti-engleză. Ei au fost imediat traduși în fața tribunalului militar.

In ambele orașe s'au luat din nou măsuri împotriva asociațiunilor studențești. In restul țării domnește deasemenea o mare enervare. Caracteristic pentru starea de spirit a populației egiptene este faptul că se comportă complet indiferentă față de desfășurarea luptelor. „Al Ahram" cel mai mare ziar din Cairo, controlat de englezi, scrie dojenitor: „Se capătă impresia ca și cum războiul s'ar desfășura într'o altă lume și nu într'a noastră".

Numeroase întreprinderi economice egiptene sunt în completă lichidare. Fuga capitalului este iarăși în creștere în timp ce valuta egipteană scade foarte mult la bursa neagră din Cairo.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

TRUPELE ROMÂNE AU CÂȘTIGAT NOUI SUCCESE IN SECTORUL CAUCAZULUI APUSEAN

Dela Inaltul Comandament German vin vești noui despre succesele obținute de trupele române care luptă în sectorul Caucazului apusean. Astfel trupele române dând atacuri îndrăznețe, cu un elan crescând, au reușit să-și îmbunătățească pozițiile ocupate în cursul luptelor precedente, din care au izgonit pe bolșevici, provocându-le pierderi sângeroase. In noulle lupte, Românii au nimicit 12 poziții de luptă bolșevice și au pricinuit iarăși inamicului pierderi grele.

La Nord de Tuapse forțele germane au respins contraatacuri puternice, pornind apoi în urmărirea bolșevicilor în retragere și pătrunzând în pozițiile lor, pe care le-au ocupat.

In regiunea portului Tuapse, avioane de luptă au nimicit trei vapoare de comerț cu o deplasare totală de 5.800 tone.

In sectorul Terek forțele germane exercitând o presiune tot mai puternică asupra inamicului, au reușit să-i ocupe mai multe poziții.

VIE ACTIVITATE A AVIAȚIEI GERMANE PENTRU SPRIJINIREA ACȚIUNILOR TERESTRE

La Stalingrad a fost continuată acțiunea de lichidare a ultimilor rezistențe ale inamicului. Un punct de sprijin inamic a fost cucerit, iar acțiunile ofensive ai bolșevicilor au fost respinse. Elementele de pază ale armatei terestre dela Volga au scufundat un mare vapor fluvial.

Puternice atacuri aeriene au fost îndreptate contra unor baze inamice dela vest de cotul Volgei și contra pozițiilor de artilerie.

Pe frontul Donului, trupele italiene au respins încercările inamicului de a trece fluviul.

Pe restul frontului de răsărit, au avut loc acțiuni de contact care au dus la succese pentru germani. Un mare număr de poziții de campanie ale bolșevicilor au fost nimicite împreună cu ocupanții lor.

Aviația și-a continuat atacurile contra liniilor de comunicații din spatele frontului inamicului.

In intervalul dela 16 până la 31 Octombrie, au fost nimicite pe frontul de răsărit 615 avioane inamice, dintre care 535 în lupte aeriene, 61 prin focul artileriei antiaeriene a aviației iar restul au fost nimicite pe pământ...

ALTE 168.000 TONE DE VASE ANGLO-AMERICANE SCUFUNDATE DE SUBMARINELE GERMANE

Bătălia din Egipt este în mers pe întregul front. Armata blindată germano-italiană opune atacurilor masive ale inamicului cea mai vie rezistență, provocându-le pierderi grele.

In unele sectoare, trupele germano-italiene au fost retrase metodic pe pozițiile din linia a doua dinainte pregătite.

In două zile, avioane de vânătoare germane și italiene au doborît în aprige lupte aeriene, date contra unui inamic superior ca număr, 30 de avioane.

Submarinele germane au reușit să dea noui și grele lovituri navigației de transport și de aprovizionare a anglo-americanilor, pe o rază de acțiune foarte întinsă.

In Atlanticul de nord, din convoiul care transporta materiale de războiu și alimente destinate Angliei, din care fuseseră scufundate 16 vapoare cu o deplasare de 94.000 tone, au mai fost scufundate 6 vapoare cu un total de 37.000 tone.

Alte submarine, au scufundat 20 de vapoare cu o deplasare de 131.000 tone, — operând izolat, începând din Oceanul Inghețat de nord până în ținuturile dela marginea Oceanului Indian, la sud de Madagascar.

In total, inamicul a pierdut deci încă 26 de vapoare de comerț, cu o deplasare de 168.000 tone. O parte din aceste vapoare transportau material de războiu destinat frontului din Africa de Nord.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 156 942 la Reg. Oficiului Comerțului București.
Tipărită la 7.XI.1942